L'enigma del roure i el vel d'Isis

l parc Central, també rebatejat com «Nyap Central» pel poble fidel, és una font de sorpreses, que eren inimaginables donat el meu tarannà planer. Ara, quasi cada vegada que passejo per allí, quelcom passa, digne de ser explicat.

Una de les escenes més interessants ocorre en els trossos de gespa, que configuren, diguem-ne, la part més antiga del parc. Allí, a més dels arbres primigenis heretats del parc ancestral, també n'hi han crescut d'altres, que plantats recentment s'han fet ufanosos. Rebroten a la primavera amb força renovada per les pluges... A l'herba, tallada fa uns dies, s'hi veu un gran nombre de peces blanquinoses fetes de detritus de plàstic i paper, que la incúria del personal havia abandonat entre l'herba abans de ser tallada. En aquest espai híbrid entre el verd natural i el blanc tecnològic engrunat, a la vorera hi ha una bona quantitat de rètols que demanen al personal de no passejar gossos per l'herba. No cal donar més explicacions, ja que és ben conegut per a tothom que allí on passen gossos no és gaire higiènic jugar-hi o estirar-se per gaudir del sol o l'ombra...

Bé, un capvespre hi havia un homenàs passejant un gos de la seva mida per allí. En dir-li que hi havia els advertiments sobre els animals com el que era amb ell, em va replicar que ni el gos ni ell sabien llegir... No cal amoinar-se, doncs, hom pot adonar-se que el nombre d'analfabets acompanyats de quissos és considerable. Sempre pots veure uns quants gossos gaudint de la gespa amb els seus amos illetrats.

Endebades hi ha un munt de nens jugant a futbol: en els mateixos llocs on els gossos solen orinar, incloent-hi els pals on hi ha l'avís que no s'hi passegin. No és pas gaire convenient que hi juguin els nens per allí, sobretot si han d'anar a petar per terra sovint...

Més avall, tocant a l'antiga estació del Trenet, hi ha uns quants arbres. Arribat el bon temps queden plens d'uns poms de flors blaves molt bonics. L'altre dia me'ls mirava des del carril bici de pujada. Alhora, un ciclista que anava a gran velocitat pel carril de baixada m'escridassà, suposant que jo era un perill per a la seva cursa frenètica. La velocitat de creuer que portava el pedalador indicava potser que s'havia extraviat del Giro. Corria a tot drap, a fi de retornar a la competició al més aviat possible. Suposo que hi deu haver un límit de velocitat, també per als ciclistes...

Al parc, però, a part de les anècdotes de quissos ignorants i ciclistes de competició, el fenomen o l'enigma més interessant de tots els que puc explicar és el que concerneix a un roure que es troba a l'alçada de l'estació del TAV. L'altre dia hi vaig veure brillar quelcom entre les branques baixes. Acostant-m'hi, vaig descobrir un clauer de plàstic gris amb dues claus. Un fruit primaveral ben exòtic. Vaig deduir que algú havia trobat el clauer a terra i

l'havia penjat de l'arbre. Per si un cas el que l'havia perdut el pogués trobar. Un o dos dies després, les claus ja no hi eren. Però avui al matí, quan anava a buscar el diari a l'Estació, quelcom tornava a brillar a les branques del roure: era el clauer de plàstic gris, amb una cinta vermella atrotinada i dues claus de l'altre dia. He pensat que vaig figurar-me abans que les claus no hi eren, quan la realitat era que continuaven penjant de la branca de l'arbre del vesc i dels druides amb falç d'or. Ho he deixat córrer i he fet camí cap a l'Estació.

En tornar cap a casa, en passar de nou pel costat de l'arbre que dona clauers en lloc d'aglans, la meva sorpresa ha estat gran: algú havia retirat les claus de nou. Res no hi havia a l'arbre. Només les fulles dentades típiques, verd fosc, de roure. No m'ho sé explicar. És un dir... He fet diverses teories sobre aquest enigmàtic assumpte del clauer penjat al roure. Totes comencen amb la meva vista, millor dit: visió. M'han operat de l'ull dret a fons. Per extirpar-me un tel, que s'havia format davant la retina. No m'han dit per què, ni com, ni quan... Ara, esquinçat el vel d'Isis del meu ull dret, però, veig coses que abans no m'era permès veure. Com clauers-fruits penjant primaverals d'un roure del parc, gossos saberuts i ciclistes prudents.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/06/10/lenigma-del-roure-vel-disis/918399.html?utm_source=rss